

Brev til Sosialin

Tað hevur verið nógv tósøð og skrivað um hetta nýggja landsstýrið sum nú situr út í Tinganesi.

P. M. Dam lögmaður gav eina frágreiðing í Dimmalætting um, hvussu samráðingar høvdu tikið seg upp. Mær varð hyggjandi í Tingakross fyri 24. januar 1963. Har skrivar M. J. til P. M. Dam, at hann væntaði meir í næstu Dimmalætting. Hvussu samráðingar eru farnar fram, ætli eg mær einki at siga um.

Men úrlitið víta vit. Gamla sjálfstýri hevur kastað seg saman við fólkaflokkinum tjóðveldisflokkinum og K. J. Mohr.

Teir flestu javnaðarmenn og aðrir við vífa, hví gamla sjálfstýrið ikki vildi ganga saman við javnaðarflokkinum. Gamla sjálfstýrið finnur seg best í einum aftur haldsstýri.

Teir sótu saman við javnaðarmönnum og sambandsmönnum fyra tæ seintasta árin, hvar ið landið bleiv uppbyggt á øllum okjum, ja, so nógv, at eingin kundi tonkt slíkt. Men gamla sjálfstýrið valdi at vera saman við fólkaflokkinum, sum teir høvdu verið í stýri við frammán undan, ja tað stýrið, sum er til tikið, hvar ið fiskimenn og arbeðarar máttu rýma av landinum fyr at skaffa sær arbeiði.

Og í hesum sama Tingakrossi hevur M. J. grein: »Eivt ejes kun det tabte.« Har reksar M. J. allar syndirnar upp hjá donum, hvussu illa danir hava hageitt síni hjádonir og órokt tæ burtur, og so nevnr M. J. Føroyar og sigur, at meðan Danmark gjørdi sínar havnir og vegir og stórtingu brýr, lógu Føroyar, sum Gud tær hevði gjørt við sínum traðkaðu gotum og vána lígu lendingum.

Ja, soleiðis lógu Føroyar, sum M. J. sigur, men tað var ikki Danmark, ið hevði skuldina, at einki bleiv gjørt í Føroyum. Nei, men tað var gamla sjálfstýrið frá 1906 og sambandsflokkin, sum tá sótu á tingi og togaðust. Hesir flokkar tonktu einki um fólk og land. Hesir nevndu flokkar høvdu ekkifris sess á ríkisdegnum og á landstinginum. Men hvat gjørdur

teir? Teir søgdu, at Føroyingar høvdu tað gott; teimum tørvaði einki. Tað mundi sæð betri út í Føroyum tá, um vit høvdu ein sterkan javnaðarflokk á tingi og ein slíkan mann sum P. M. Dam á ríkisdegi ella í landstingi. Tá mundi Føroyar sæð betri út og verið útygdar í tí tíðini, ið M. J. skrivar um, at Danmark hevði skuldina, og M. J. syngur: Góða mamma, tað var ikki eg, Danmark fyrdi meg í dykið.

Tá ið lögmaður var valdur, og landsstýrið sett, kom lögmaður Hákon Djurhuus fram og segði nokur orð. Ikki var tað nógv. Hann helt, at nú var tað søguliga hent, at sjálfstýrisflokknir høvdu funnið saman. Her brúkti lögmaður navnið sjálfstýrisflokknir. Nú kastaði hann eyknevnið ella tæ minni vøkru nevnið vekk, sum teir plagdu at brúka um hvønn annan. Seinri kom Erlendur Patursson fram. Hann segði nógv meira enn lögmaður. Eg fataði tað sum loysing. E. Patursson sigur, at út kemur innspunnið tógv. Eg vænti, at hetta tógvið verður illa spunnið og helst flokt, tá ið tað kemur út. Tjóðveldisflokkin hevur altíð breggið um loysing. Nú hevur hesin flokkur fleirtal, og heima-stýrisløginn forðar ikki fyri loysing, so at teir hava einki at seta skuldina áuttan seg sjálvan. Sjálfstýrisflokknir hava altíð ræðst sjálfstýri ella verri — loysing.

Fólkaflokkurin stemmaði nei fyri loysing, og gamla sjálfstýrið stemmaði blankt. Hesir sjálfstýrisflokkar hava bara gingið í einari yvirnasjonalist stúku, men tómt innan fyri stúkuna.

Sambandsflokkin aftur imóti hevur ikki larmað og buldrað, men kortini hevur javnaðarflokkin togað heimastýri burtur úr sambandsflokkinum. Tað fekt ikki burtur úr sjálfstýrisflokkinum.

Vit megu hava javnaðarstýri í landinum, um fólk ið í landinum skal hava tað gott. Tað hevur royndirnar vist.

Petur Joensen, Skopun.

Stjórnin.

Hedin Brú: LEIKUM FAGURT ...

164

til tað heilt ræðuliga. Sá fyrri sær, hvussu mamman, tá ið hann var farin, fór at spyrja Elspu, hvussu var teirra millum, tí hon hevði hoyrt, at tæ búðu saman, at tað var at taka sín deyð av, tann skomm og skaði, nú kom yvir húsið, og alt hetta. Og Elspa daldi einki fyrri henni, hann kendi hana so góða, hvorki leyg ella skavaði útyvir, segði bart út alt, sum var, einki horm ella hátiðarlig. So kom oði í gomlu. Deildi ikki. Steintagið, men háðaði við eygnabránum, frysti í andlitid. So var hon rýmd av durunum, ikki náttargesturin hjá soverðnum slag. Og hvar skuldi hon so fara? Fremmand og í myrkri, setti seg kanska úti at doyggja, ella gekk seg á sjógvin. Nei, hann mátti oman, reiv yvirklæði upp á seg og so avstað, hattleysur rennandi, tað var ikki so seint, kanska hann fekk fatur á henni, mundi ikki vera farin enn, sótu helst beint nú og ... ja, og hvat? Hann visti ikki, men eitt hvørt ræðuligt mátti tað vera, sum komst ikki aftur um aftur við; tí soleiðis var mamman, hann kendi hana so góða. Hetta stolta óbyggiliga, sum eisini hevði kúgað hann í uppvokstrinum, hevði fingið hann at verða so undirbrotligan hennara vilja, at hann enn í dag, var lítið forur at manna seg upp móti nokrum, sum vildi hersa við honum.

Hann kemur at hurðini. Ljós í vindeygnum. Bangar ikki, halda kanska tað er uttanhýsis fólk, læsir seg sjálvur inn. Elspa kemur rennandi út í forstovuna til hansara, ler, loypur í kneppið á honum, krógvar andlitid í bringuni. Hann rívr hana leysa og hyggur grimur inn í eyguni á henni: »Nú, hvussu er vorðið, hevur tú sagt tað? Er hon óð? rýmir hon frá tær?« Hann fær ikki hildið uppat, hon fær ikki svarað, má rópa, at alt er í besta lagi.

»Ha, hvat sigur tú, hevur tú sagt tað?«

»Ja, sjálvandi havi eg sagt tað.«

»Og er hon óð, rýmir hon á dyr?«

Halló, Klakksvík

NORÐOYA JAVNAÐARFELAG bjóðar øllum javnaðaráhugaðum fólki til samkomu í KFUM mikukvøldið 13. í hesum kl. 20, har filmurin

Frihed forpligter

— upptikin av danska javnaðarflokkinum — verður sýndur.

Hetta er stórslegin filmur, ið til fulnar lýsir okkara rettindi og okkara skyldur í samfelagnum.

Dreyubókin er eftir Leck Fischer
Tekst Socialdemokratisk Forbund
Tónleikur Sven Gyldmark
Sangtekstir H. C. Hansen og Leck Fischer

Í filminum sleggja og hoyra vit HANS HEDTOFT, sála, halda røðu.

Høvuðsleikararnir eru:

Poul Reichardt — Johannes Meyer — Inger Stender — Karl Gustav Ahlefeldt
Sigurd Langberg — Lily Broberg — Bruno Türon — Elga Olga Svendsen
Mantza Rasmussen — Aage Foss — Preben Lerdorff-Rye — Torkild Lauritzen
Helga Frier og Ib Schønberg.

Froðbiar sóknar sjúkrakassi

heldur ársaðalfund tann 28. mars 1963 kl. 20 í Fylking.

Uppskot, ið ynskast viðgjørt á fundinum, megu vera stjórnin í hendi seinast tann 14. mars.

Val fer frem av formanni, trim-um stjórnarlínum við tiltaksmannt og grannskoðara við tiltaksmannt.

Tvøroyri, 4. mars 1963.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Krigstrygging tlf. 1090 Føroya Sjóváttrygging tlf. 1090
Føroya Brunatrygging tlf. 1098 Fø. Vanlukkutrygging tlf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs - bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egna trygging

165

Hvør hevur sina framtíð

at gleða seg til -
at stúra fyrri -
at tryggja -

Snúgvíð tygum til ein HAFNIAMANN

Tryggingarsambandið
FØROYAR
Tórshavn, Tlf. 1090.

Umsjónarmaður:
JOHN SIVERTSEN
í Kristnastovu, Tlf. 1721

»Ver ikki býttur, Tormaður, hon er jú glað. Skal hon ikki vera glað at fáa at vita, hon skal verða omma.«

»Ha, er hon glað? Eg hugsaði ... ja, eg veit ikki, hvat eg hugsaði, eri heilt uppi á gosi.«

»Nei, her er einki at vera ótryggur fyrri. Kom tú bara inn. Stuttligt, at tú kom, tí eg ætlaði rætt nú at biða hana koma niðan til tín. So sleppur hon frá at fara út í náttarlutina.«

Hann kemur inn. Har er alt í besta lagi. Tey drekka ein temunn saman, so fer gamla til songar.

Elspa sigur frá, hvat hon hevur sagt, hvat mamman hevur sagt, hvussu hon tók tað, og alt.

»Ert tú ikki fegin yvir, at hetta er yvirstaðið og mamma tín er nøgd við alt? Eg veit, tú hevur verið ótryggur fyrri hesum alla tíðina.«

»Jú, lít á tað, ovur fegin, ein innarligur lætti. Takk, Elspa. Tú kanst alt, tær er einki óført. Eg skal siga tær hví. Tí tú hevur altíð eina reina samvitsku, tí tú ert altíð sonn. Eingin hevur spilt teg í uppvokstrinum.« Hann kysti hana góða nátt og fór so bráðliga avstað, at hon fekk ikki orð á hann.

Útum komin er hann alt annað enn glaður, fer sum flongdur hundur snikjandi, líka samvitskubitin, sum hin fyrsta morgunin, hann fór frá Elspu. Líka síðani hevði hann gingið og kent seg vera farnan í hundarnar, hava svikið. Altíð hevði tað malið í høvðinum, at hann kom í ørviti av brennivini inn til Elspu, livdi saman við henni mánað eftir mánað, kom sær í kløtur á læraraskúlanum; alt gerðir, sum máttu dyljast fyrri mammuni, tí tær elvdu skomm og skaða yvir húsið, yvir slektina. Ferð eftir ferð, hevði hann sett brov saman til hennara um hetta, brov full av umberingum, undanførslum, sum hann hevði bjarvað saman fyrri at fjalah esar svikagerðir; men ongantið ongantið hevði hann orkað at latið tæy av hondini.

Og nú hevur Elspa sagt henni alt, eingin undanførsla, eingin.